

այդ անկասկած կախված է այն բանից, որ գերմանական կայսրությունը վճարականապես ընդհատ իր պաշտպանիչ կողմը, որ այդ քաղաքական կամքի խոսքից պատրաստ կանգնած է գերմանական զորեղ զորքերը: Կարծում եմ, որ հենց այդ ամսում մեր զորեղ զորքերը են պարտական, որ խաղաղությունն ունենան: Ի հակառակ, եթե պայմանները այնպես կը դասադրվեն, որ լուսադրյալ յարաբերություններ կը հաստատվեն Անգլիայի հետ, շատ կարելի է մինչև անգամ entente cordiale Ֆրանսիայի հետ, այն ժամանակ կարելի է հնարաւոր լինի մտածել զորքը կը ճանաչուի և զինաթափման մասին: Ի միջի ալլը միմիայնոր նկատից, որ եթե զորքի և ժողովրդի միջև խլակալան տխուր յարաբերություններ հաստատվեն, դրա մէջ մեղաւոր կը լինի սօցիալ-դեմոկրատիան: (Հ. Գ.)

Լոնդոն, 6 մարտի
«Թայմս» հաղորդում են Կալվաթայից. «Պէշադկից ստացված տեղեկութիւնները համեմատ, աղանակաւ էմիրը բազմաթիւ ձերբակալութիւններ կատարեց Կալուսում և Զէլալ-Արաղում, որոնք կապ ունեն բացված այն դատաւորութեան հետ, որն ուղղված էր էմիրի, թագաւորութեան հետ և էմիրի ընտանիքի այն անդամների կեանքի դէմ: Լուրերին նայելով, դատաւորութիւնը կազմվել է շնորհիւ Բիրի-Սալաւայի էմիրի ասմանու ունեւորութիւնների, որի որդին Երբնիս Արդուրանի հնարաւոր յաջորդն էր համարվում: Կարծում են, որ էմիրը ձեռք առած գործունէութեան զինուորական միջոցները կատարելապէս բաւարար կը լինեն սպասվող վտանգների առաջն առնելու համար: Թագաւորութեան յանձնարար է վերաբերւում իրեն կապուած վրա. ինքն էմիրը Զէլալ-Արաղումն է:»

Պատասխանելով համայնքների ժողովում ենթադրվող եւրօպական կոնֆլեկտների հարցին, Գրեյն ասել է. «Բրիտանական կառավարութիւնը միշտ այն կարծիքին էր հետևում, որ անհրաժեշտ սկզբնական համաձայնութիւն կայացնելով ընդ պետութեան ներքին միջև քննվելիք ընդհանուր հարցերի վերաբերմամբ մինչև կոնֆլեկտից առաջ գուրմարել, բանակցութիւնները այժմ կատարվում են անընդհատ, այդ պատճառով նա հնարաւորութիւն չունի աւելի ճիշտ բացատրութիւններ տալու:»

Օրինագիծը սահմանում է նաւատորմի կազմը 128,000 մարդ: (Հ. Գ.)

Լոնդոն, 6 մարտի
Բալթիկում նախագիտւած զորքերը, որ նա առաջնորդութիւն կը մտցնի համայնքների ժողովում պարտաւորում յայտնել կատարելութեան, որովհետև կատարելութեան քաղաքականութիւնը անպայմալ նոր տիպի զինուորական նաւեր կառուցանելու վերաբերմամբ բաւարար կերպով չէ ապահովում կայսրութեան այնպիսի գործունէութիւնը: (Հ. Գ.)

Պարիզ, 6 մարտի
Հեռագիրները կուտակում վերացված է: Պատասխանելով ժողովութիւնը կազմակերպված է զինուորների օգնութեամբ: Առեւտրական տարիքի վարչութեան տնօրէնից իրանց ծառայողները գործադուր անողներին փոխարինելու համար: Մերված է գործադուր անողներին առաջարկութիւնը կատարել հեռագրական ծառայութիւն զիջող ընտանեկան հեռագիրները ընդունելու և ուղարկելու համար: (Հ. Գ.)

ՊԱՐԻԶԻԱՆԻ ԾՈՒՐԶԸ

Թարիզ, 6 մարտի
Պաշարումը շարունակվում է: Բանիմ-խանը մինչև անգամ օտարազգիներին չէ թողնալու Ջուլֆա գետը: Գիշերները տե-

ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ

ԲՈՅՏՈՐԻ ԱՔԵՐԻՏԸ

Ինչպէս տեսնում էք, այս երկու ճառերն էլ, արտասանված երկու բարձրաստիճան, մասնաւոր պաշտօնական անձնակազմութեան կողմից, ուրիշ բան չեն, եթէ ոչ փառաբանութիւն կատարողական կատարողական, այն կուտակցութեան, որին «Երթիկ»-ը վէ թէրակից» չէ դադարել ընտել նկատուող կրթութեան, որովհետև նա առաջին կազմակերպութիւն է, երկրորդ՝ «վարակված» Մարտիզդիկի ոգով:

Դա այնքան պարզ էր, որ մամուլի օրգանները չէին մասնակցել «Թանկեր» և «Շուրալը Իմմիթը» և միմիայնակից ամենաթանկ թիթիսաղականները: Զաշկերտի ձեռնարկը օրը բոլոր թիւերին նկատեցին, որ դա նուրբագործում էր տեղի «Մարտի Զերկալի» ազդեցութեան աճման: «Միմիայն» Փրանսիական թերթը յայտնեց նույնիսկ, թէ Բանիմի փաշան, ներկայ գտնվելով յիշեալ ճաշիկում, թիւն և տանելով իր հետ միմիայնակի մեծամասնութեան, ցանկացել է պարտապաշտ երախտապարտ լինել «Ազատական կուսակցութեան», որ մեծ վէրքեր անունը մտցրել էր, ընտրութիւնների ժամանակ իր թիկ-նաժողովների ցուցակի մէջ:

Զը մտաւած աւելացնել և հետևեալ յառ-

*) Տես Մշակի Ա 40.

դի է ունենում անպատակ հրաժարութեան: Կատարական զորքերն այրում են շրջակայ գիւղերը, որոնք հեռացել են քնա-կիչները: Շահի հրամանով Բանիմ-խանը թողնալով ուղիղ շրջակայ հեռաբանութիւնը դէպի Ռուսաստան՝ Հայի ճգնաժամն առնում է: Փոքրիկ ստալ ժողովրդի կանգնած է սովածներին խիտ ամբողջ: (Հ. Գ.)

Ֆրանկֆուրտ Մարի վրա, 6 մարտի
«Ֆրանկֆուրտեր-Յայտուեզ» լրագրին հեռագրում են Թէրանից: «Զորքերը Բաղդադում ապստամբվելիք շահի դէմ: Միջոցներ են ձեռք առնված պարսկական կողակների բերգազան պաշտպանելու համար:» (Հ. Գ.)

Լոնդոն, 6 մարտի
Բէյքէրի հաղորդում են, որ Բէյքէր-Արաւում նացիօնալիստները տիրեցին մաքսատանը և իրանց ձեռքն առան քաղաքի կառավարութիւնը: Լուրերը համեմատ նացիօնալիստները Արուշէրում և Լինդում հետևում են նրանց օրինակին: Բէյքէր-Արաւի բնակիչները միացան նացիօնալիստներին: (Հ. Գ.)

Լոնդոն, 6 մարտի
«Բէյքէր-Մայլ» լրագրին հաղորդում են Թաւրիզից, որ մարտի 5-ին վերականգնված է հեղա-եւրօպական հեռագրութիւնը գործունէութիւնը:

ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՄՈՒԹԻՆ

Լ Ռ Ե Ց Է Ք Գ Ո Ն Է

Այն օրից, երբ մենք «Գործ» թերթը դա-մեցինք հայ հասարակութեան անդամներին սինիս, ցոյց տալով նրա ըստ և բանաւոր-կու անդամները և վարմունքը: Հանդիմանելի Մամաթովի վերաբերութեամբ, «Գործը» հանգստութիւնը կը բացէր: Եւ դա շատ հաս-կանալի է. փաստը, տեղի փաստը այնքան ակնեւ էր, որ այդ թերթում գործող զրաւան լարակողացները լաւ գիտէին, որ հայ հասարակութիւնը երբեք չի ների նը-րանց, որ շնորհիւ նրանց ծառայութեան և բանաւորութեան, մի համակրելի և ազգո-գուտ հիմնարկութիւն, որ կոչված էր ամու-քել Հայաստանի սովետական ժողովրդի դուռն վիճակը, սրբել հաղաբար թշուա-նների արտատուրը, զրգարութեան և կա-կածի ենթակցի:

Եւ ահա գործականները կաշուից դուրս են դալիս ազատույնանելու, համոզվում հայ հասարակութեանը, թէ իրանք աղանու-պէն անմոլ են, թէ իրանք, ընդհանրապէս, գուրգուրել, փայլալի են Հանգանակիչ Մամաթովի, թէ մեղաւորը միակ յա-նցաւորը աղմուկաբանից և է թէ իրանց զուր տեղ զրգարութեան են: Եւ նման այն մարդկանց, որոնք ծովում խեղդվելիս՝ ձեռքը ձգում են և ընտել մի շիւղ, նրանք օգնութեան են կոչում բոլոր իրաւունի-րին, որոնք փէշակ են դարձրել քու-թիւնը անձնապէս մեր վերաբերմամբ: Եւ ահա զինակիցներ խաբուել «Փայլել» Ա-լեքսանդրօվից, պատուը չըզլ «Հրապ-րանը» Երեանից, փողոցային «Մազմիկը» Վառնայից օգնութեան են համարում «Գոր-ծին» և հայոցայիններին, լիար զրգարութե-թիւնների մի ամբողջ կողմ ներկայացնում իրանց ընթերցողներին, հայոցայիններ Ա-ռաքելանից, Բանիմից և Սարուխան-նի հասցէին, որոնք—ոչ աւարտի—իրը թէ տեսնել առաջ կառավարութեան հովանու-նեքն են գրել Հայաստանի հայ ժողովրդը-դին օգնելու գործը և հայ հասարակութեան-նից հանգանակած դուստրները ձգում են առաջ հիւպատոսները ձեռքը, որոնք ծախ-սում են անհաշիւ և իւրացնում: Եւ դարձ-վեց Գ. Պօլսում ևս մի հայ թերթ—շատ ցուում ենը, որ այդ թերթը կաւա-Արե-

կանչական երեւոյթը, որ բացի «Թանիկից» և «Շուրալը Իմմիթից» բոլորը պաշտպանում են Բանիմի փաշային և ցանկանում են, որ նա վերջ երկիրը:

Եւ Բանիմի յայտն էր այնպէս վարում էր երկիրը: Անկասկած, կարելի չէ գոհ լի-նել նրա վարչութիւնից այն տեսակետով, որ խաղաղէն չէ կատարված ոչ մի էական ընթերցում: Այն միակ բարբիթը, որ վայելում է երկիրը՝ դա մամուլի ազատութիւնն է, բացարձակ ազատութիւնը: Բայց միայն այն մամուլում, թէ Բանիմի յաջորդը, հաւան-կանաբար Հիւմի փաշան, զինու է մեղ ա-ւելի նեղ շրջանակում, ցոյց է տալու աւելի նացիօնալիստական ատմանի, ստիպում էր զո՛ւ լինել «Աստուծո՛ւ տուածից», ու մա-նաւանդ որ մի քայքայված, հոգեվարքի գուռ հասած երկիր անհնար է բարեկարգել, մի քանի ամսվայ ընթացքում, մոլանալու դաւա-դանի հաշուածով:

Բոլորի յոյսն ու միմիայնութիւնը այն է, որ առանց խոշոր ցնցումների հեռագրու-մունք ենը դէպի ժողովրդական վեհապա-տութիւն: Գնում ենը դէպի ժողովրդական վեհապա-տութիւն, որովհետև սահմանադրու-թեան վերաբնութեան յանձնաժողովը լուռ ու մուշ անշ չէ տանում իր գործը և հա-մարձակ կատարում է սուլթանի վեհապա-տական իրաւունքների պարտելում այն կո-տորաբը, որ անհրաժեշտ է տեղ դարձնելու համար ժողովուրդը իր բաղդին:

Արդէն վերաբնութեան մի շարք յո-

ւելքը,—որ արտատուցե «Ռազմիկը» այդ կեղտոտ յոյուածը, որի նպատակն էր ար-դարապէս թիթիկի «Գործի» միտմաւոր-յորդորը՝ հայ հասարակութեան նուէրները չը տալ Հանգանակիչ Մամաթովիին, այլ ուղարկել սովանիւրին ուրիշ միջոցներով: Հանգանակիչ է, թէ որոնք են ուրիշ միջոց-ները. այդ միջոցներով արդէն հանգանակ-վեցին «Հայրիկեան» Ֆոնդը», այդ միջոց-ներով անցեալ տարի հրատարակվող մի քանի թերթեր հաւաքեցին յանուն Հայաս-տանի թշուա սովանիւրի հաղաբար, և կա-րող ենը հաւատարմել «Արեւիկը» լրագրից, որ եթէ «Առաքելան»-Սարուխանի իմա-տութիւնը՝ կարողացած լինէր անցեալ տարիները «Հայրիկեան» և այլ Ֆոնդերն ևս դնել մի Հանգանակիչ Մամաթովիի և ուսական հիւպատոսների հակողութեան ներքոյ, այսօր ուղ գուժարները իրանց նպատակին կը ծառայէին:

«Ռազմիկը» և «Արեւիկը» թերթերը, եթէ ար-դարեւ, այդպէս արտայայտ են արգային դու-մաւորների վերաբերմամբ, թող մամաժնի ստիպել հուշակուր գործի և թայֆայական Ռուբէն Զարգարեանին՝ վերադարձնել Հա-յաստանի այն թշուա գիւղերի կեղեցի-ներին անօթները և դարձրել, որ այդ թայ-ֆայական հաւաքիչ էր, բնիկ ոյժով, հա-ւատարմելով թէ չտուր յեղափոխական գործի» համար պէտք է ծախել և չէ կա-րողանում, սակայն, այսօր հաշիւ տալ ինչպէս պահանջում են գիւղերը, թէ ուր և ո՞ր սուրբ գործի համար ծախսեց կեղեցի-ները կողոպտածը: Իսկ «Հրապրան» խո-հուր կը տային փոխանի «ՅԱԿԱՅԱՅ» թերթի և Առաքելանով ու «Մշակով» զրգարվում մի քիչ էլ խոսել այն անհի-շատ, անվերջ զրազողութիւնների մասին, որ հայոցներով կատարում են Ե. Թոփ-չեանները և «Գործի» խմբագրատանը նը-ստանները:

Այժմ դանք «Գործի» վերջին յօդուած-ներին վերջին համարը (№ 46), բացի սո-վորական հայոցայիններից՝ ուղղված իմ և «Մշակի» դէմ—«Գործը» իր համար շինել է դա բէկվում լաւ միջոց—պարտական է և և մի նոր բէկվում, մի նորութիւն, որ հայ մամուլի մէջ չը մտցրին նոյնիսկ ամենա-պահանջողական, ամենակրեքական և յե-տադէմ օրգանները, բայց մայնում է ար-մատական մտքեր դաւանելու յաւակնու-թիւնն ունեցող թերթը, բուրժուական շահերի դէմ որպէս թէ կուրծ թերթը: Այդ համարի իբրև առաջին կատարողութեան լու-րը՝ թերթը տալի է խաղաղութեան սովանի-տեքները: Եւ անշուշտ «Գործի» այդ №-ը մի քանի հատով աւել կը ծախվը այդ օրը, մի քանի կողմերի աւելի կըն-նէին խառնութի մէջ: Վաղը, երբ, առաջին երեսում աղված կը տեսնենք և միմիայն-րի սակաւագիւր...:

Իրան մի կերպ արգարացնելու համար «Գործը» այլ ևս մի ճար չը գտնելով դի-մել է այս անգամ Մամուլի (և ոչ Մարիթի) Յարութիւններին: Պարսի փաստարանը համոզել է գործականներին, որ շատ էլ չը տարին, որովհետև իրան շատ լաւ յայտն է, որ Հանգանակիչ Մամաթովի վերջին է միայն նրա համար, որ մի տարի ժամա-վաւոր մնում է փաստ, որ գործը հրաւի-րեց աղմուկաբանային ուղարկութիւնը Մամաթովի վրա, իր անհիմ, անարգա-ր և քու յօդուածներով: Այդպիսի և հարկի էութիւնը և այդ էութիւնը չընկն չեն կա-րող հազարաւոր փաստարանութիւններ: Յամանայն դէպս՝ ուսանելին այն է, որ պ. Յարութիւնները կարող է անդը ընկած ժամանակ օլիմպիական բարձրու-թիւնից աւել խաղական հայ տիեզերներին, «Երեւի ինձ անուանում էիր դաւանան, մա-տիչ, գոնօնիկ, բայց այսօր օգնութիւն էք հայցում ձեզ փրկելու համար անարգան-քից»:

Դուժանք: Ահա այս յոյսով ու միմիայ-նութեամբ էինք օրոգիւմ, երբ մի գեղեցիկ օր թերթերում լուր երեւաց, թէ կառավա-րութիւնը պատրաստում է մամուլի մի օ-րգանագիւ: Նայ այդ օրգանագիւին միայն: Յետոյ լույս աշխարհ ընկան նրա մի քանի արքայադուրութիւնները, որոնք ուղար-կի առջեցներ: Օրինադին հեղինակները ցանկանում էին պարզապէս խողով մա-մուլը: Օրինադ, առաջին յօդուածը պահա-նջում էր, որ իւրաքանչիւր թերթի հրատա-րակիչ մի բանկում կամ մի այլ վառանի-հաստատութեան մօտ գրաւական թողնէ հա-մարեա 5000 բաւելի, որպէս ի կառավարու-թիւնը յետոյ նոյն թերթի տուգանքը վերցնէ այդ գրաւագին:

Այժմ դուք դատեցէք, քանի հողի հնարա-ւորութիւն կունենան թերթի հրատարակու-թեան ձեռնարկները:

Օրինադին միւս արքայադուրութիւնները նոյնքան վտանգաւոր էին մամուլի աղա-տութեան համար:

Եւ ահա բոլորի, զայոյթի մի հակա ա-ղաղակ բարձրացաւ այդ օրինադի դէմ «Մերեւոյթ» թերթը իսկին կազմակեր-պից բողոքը մի միայն, որին մամուլե-ցին 5—6000 հոգի, զանազան ազդուութեան և կուսակցութեան մարդիկ:

Միտնելին էլք մամուլեցի... «Միտնելին և Առաքելանութիւն» կուսակցութիւնը: Ինչպէս բացատրել այս շփոթեցուցիչ երե-ւոյթը: Արեւոք ազատութիւնը նուաճող

Մնում է, որ այժմ գործականները դի-մեն երկրորդ և երրորդ նշանաւոր փաստա-րաններն և Նիկոմիդիայի քաղաքականա-ւոր և Բարեկէ վարդապետ անձնան պաշտ-պանին:

Մենք լույս ունենք, որ «Գործը» կը լուի և չի ստիպի մեզ ուրիշ աւելի շատ դաւն ճշմարտութիւններ տեսն, որոնց դէմ բոլոր «գործակիցները» ամբողջ արեւնաւն անգամ չէ կարող օգնել:

Ի՞նչ կատարեցիք մի վատ, զգելի գործ. անձնական, թայֆայական շահերի համար աշխատեցիք տալով մի օգտա-կար հիմնարկութիւն, որտեղ լուրերն աղբը ձեր պատիժը՝ հասարակութեան արհամար-հանքը:

ՏԵՂԵԿՈՒԹԻՒՆՆԵՐ ԳԱՆԱՌԻՑ

Սահմանը, 25 փետրվարի
Տեղի հայոց ծիւ. երկուսը պարբեր ունի 70 աշակերտ-աշակերտութիւններ մի ներ-սիտեանաւոր երիտասարդ ուսուցչով: Աշակերտ-աշակերտութիւններ մեծ մասամբ չըստ ընտանիքների որդիներ են, նուազ, հիւանդաւ դէմերով, ցնցոտիների մէջ կու-րած: Պէտք է ուղղակի գերմարդկային ոյժ ունենալ մի քանի բաժանուածներին բա-ժանված այդպէս հոգու հետ պարտաւոր: Դպրոցի ուսուցչը միւր դիտողութիւնների համեմատ արժանի է բուն համակուր-թեան: Նա օրական պարապում է 7—8 ժամ: Առաւելու ժամը 7-ին նա արդէն դպրոցում է: Միւր հարցին, թէ ինչու նա այնքան շուտ է դուռը դպրոց, նա պատա-խանց. «Ինչ անեմ, երեխաները ընդհա-նալ զուտ են դալիս դպրոց. նրանց մի-նակ թողնել անկարելի է, ոչ զիսէ ինչ կարող է պատահել. իսկ իմ բարոյական պարտականութիւնն է միշտ էլ նրանց հետ լինել, նրանց վրա հսկել: Բացի այդ չար-քաշ աշխատանքից մեր ներկայութեամբ աշակերտները և կողմնակի մարդկանց օգ-նութեամբ երկու ներկայացում տուեց, որը շատ լաւ է ազդել տեղական հասարակու-թեան վրա, մասնաւոր թուրքերի, որոնք ներկայացումներ տարեկու դէպքում խա-տանում են ոչինչ չը խնայել Թուրքերը, տեսնելով, թէ ինչպէս հայ փառնուկ օ-րորդը ազատ ու համարձակ թիւ է գորչու-գալիս, խաղում, երգում, ոտանաւոր ասում, բաւականին աղբում են, որի հետեւեցը այն է լինում, որ միւս օրը տեղական թուրքներին մէկը իր աղջկայ հետ ներ-կայանում է ուսուցչին և խնդրում է նրան ևս ընդունել: Ինչ անել կուրէ, որ ուսու-ցիչը ամենայն ուրախութեամբ ընդունում է փոքրիկին: Բացի դրանից թուրք կինը խառնվում է, որ շատերն են ուղւում իրանք օրդիներին հայոց դպրոցը տալ բայց մի ինչպիսի ֆանտասիկ ձերեւի հակա-դակում է, որի ազդեցութեամբ ենթարկ-վում են ֆիսցանք թուրքերը: Սակայն մի գեղեցիկ օր խորտակում է այդ ազդեցու-թիւնը համարակ թուրքներն և իր դպրով ու բաց երեսով ներկայացնում հայ ուսուց-չին ու նա այսօր փաստ է, որ հայ աղջկա-կոյրեն նստած է թուրքներ հայերին այ-րուրենարանը ձեռքին: Միթէ դա ամենու-ճգնաբար գրաւականը չէ երկու ազգի եղ-բայրութեան, միթէ ոչ դա քայլը այն վիթ-խար կամուրջը չէ դէպի լույսը, որի վրա համարակում է ոտը դնել զարբեր պարուկ թուրք կինը: Ո՞վ կարող էր երեւակել թուրք կինը երեւելի և հարկի թուրքներին երեւելի կարող էր ներկա-յանալ հայ ուսուցչին և իր օրդուն նրան յանձնել զիւր սովորեցնելու, մասնաւոր-ապէս իրանական և ունէր իր արա-մարութեան ներքոյ դէպի պաշարներ և զինաւորաւ գործիւնանք—դրեկ հոգեւոր կուրմից և պաշտօնից ու բոլոր իրաւունք-ներին և ուղարկել տաճարների աշխա-տանքի 8 քաղի ժամանակով, այն հետե-ւանքներով, որոնք ցոյց են տրված քրէա-

ԿՈՐԻՒՆ ՎԱՐԴԱՊԵՏԻ ԳՈՐԾԸ

«Кавказ» լրագրի մէջ կարդում ենք. «Հինգշաբթի, մարտի 5-ին, կովկասեան զինուորական-նախագահական դատարանը յայ-տարարեց հայ-լուսաւորչական վարդապետ Կորիւնի գատավճիւր վերջնական ձեռով: Այդ գատավճիւր գատարանը ձախչել է Դանձակի հայ-լուսաւորչական յաջորդ Կո-րիւն վարդապետին (աշխարհական կուրմը Վանաս Սահակեան), 42 տարեկան, մեղա-ւոր այն բանի մէջ, որ 1905-ին, Գանձա-կում, երբ այդ քաղաքը և ամբողջ Գանձա-կի նահանգը զինուորական դուռ թիւն մէջ էին յայտարարված, նա, Կորիւնը, մտաւ ի շարք անգամներ Սնդրիվկայի սահման-ներում կազմված և մինչև այժմ ևս գոյու-թիւն ունեցող մի ընկերակցութեան, որ ըն-դունել էր «Հայ Յեղափոխական Դանձակ-ցութիւն» անունը, որի ճիւղը կարգից Գանձակում, զուգը ունենալով «Արեւստա-նի կենտրոնական կոմիտէ»-ը, բացի դրա-նից յիշեալ ընկերութիւնը իր արմատաւոր-թեան ներքոյ ունէր զինքի պաշար և սպա-ռաղիւնված դուռնաւ, և Կորիւնին յայտնի էր, թէ այդ ընկերակցութիւնը իր գործու-նէութեան նպատակ է դրել բուն փորձը՝ փոխդիւր Ռուսաց կայսրութեան մէջ հիմ-նական օրէնքներով սահմանված կառավա-րութեան կեանակը, փոխարինելով նրան ֆեդերատիվ հանրապետութեամբ, աւտոնո-միայով Սնդրիվկայի համար և յատկապէս նրա համար տանձին պարտանկումով, պա-տասխանատու միմիայնութեան և ժողո-վրդական միջոցաւոր, և այդ ընկերակցու-թեան կարծիքին համար, նա, Կորիւն վար-դապետը, 1905-ից սկսեալ մինչև իր ձեռ-բակված օրը, 1907 թ. օգոստոսին, ձեռք էր բերում դրամական միջոցներ ժողովա-պարտեան ազգայնականութիւնը, իսկ այդ ընկերակցութեան նպատակների իրադրո-ման համար այդ ժամանակ իսկ ձեռք էր բերում զինքը, և հայ-Թուրքական անկարգու-թիւնների

